

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Hof van Beroep te Gent (Belgia) 15. novembril 2018 –
peaprokurör, isik, kelle üleandmist taotletakse: X**

(Kohtuasi C-717/18)

(2019/C 35/15)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Hof van Beroep te Gent

Põhikohtuasja kriminaalmenetluse pool

Kaebuse esitaja: peaprokurör

Isik, kelle üleandmist taotletakse: X

Eelotsuse küsimused

1. Kas vahistamismäärust täitval liikmesriigil on Wet EAB-ga Belgia õigusesse üle võetud raamotsuse 2002/584/JSK⁽¹⁾ artikli 2 lõikes 2 ette nähtud tingimuse, mille kohaselt peab karistuse maksimaalne pikkus olema vähemalt kolm aastat, täidetuse kontrollimisel lubatud lähtuda Euroopa vahistamismääruse teinud liikmesriigis vahistamismääruse tegemise ajal kehtinud karistusõigusest?
2. Kas vahistamismäärust täitval liikmesriigil on Wet EAB-ga Belgia õigusesse üle võetud raamotsuse 2002/584/JSK artikli 2 lõikes 2 ette nähtud tingimuse, mille kohaselt peab karistuse maksimaalne pikkus olema vähemalt kolm aastat, täidetuse kontrollimisel lubatud lähtuda Euroopa vahistamismääruse tegemise ajal kehtinud karistusõigusest, millega karmistati karistust võrreldes karistusõigusega, mis kehtis Euroopa vahistamismääruse teinud liikmesriigis ajal, mil tegu toime pandi?

⁽¹⁾ Nõukogu 13. juuni 2002. aasta raamotsus 2002/584/JSK Euroopa vahistamismääruse ja liikmesriikidevahelise üleandmiskorra kohta (EÜT 2002, L 190, lk 1; ELT eriväljaanne 19/06, lk 34).

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Cour de cassation (Prantsusmaa) 21. novembril 2018 – Cali
Apartmenets SCI versus Apellatsioonikohtu peaprokurör, Pariis, Pariisi linn**

(Kohtuasi C-724/18)

(2019/C 35/16)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Cour de cassation

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Cali Apartmenets SCI

Vastustajad: Apellatsioonikohtu peaprokurör, Pariis, Pariisi linn

Eelotsuse küsimused

1. Kas 12. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/123/EÜ⁽¹⁾, arvestades selle artiklites 1 ja 2 määratletud eesmärki ja kohaldamisala, kohaldatakse korduva lühiajalise tasu eest üürile andmise puhul (isegi kui see ei toimu ettevõtluse raames) ajutistele kasutajatele, kellele see ei ole elukohaks, eelkõige arvestades teenuseosutajate ja teenuse mõisteid?

2. Kui vastus eelmisele küsimusele on jaatav, siis kas selliste riigisiseste õigusnormide näol nagu need, mis on sätestatud ehitus- ja elamuseadustiku artiklis L. 631-7, on tegemist eespool nimetatud tegevuse suhtes kohaldatava autotiseerimisskeemiga 12. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/123 artiklite 9–13 tähenduses või üksnes nõudega, millele kohaldatakse artikleid 14 ja 15?

Juhul kui on kohaldatavad 12. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/123/EÜ artiklid 9–13:

3. Kas selle direktiivi artikli 9 punkti b tuleb tõlgendada nii, et eesmärk võidelda üürieluaseme nappuse vastu kujutab endast olulist avalikku huvi, mis võib õigustada riigisiseseid meetmeid, millega kehtestatakse loakord teatud geograafilistes piirkondades eluruumi korduvale lühiajalisele üürile andmisele ajutistele kasutajatele, kellele see ei ole elukohaks?
4. Kui vastus kolmandale küsimusele on jaatav, siis kas selline meede on taotletava eesmärgiga proportsionaalne?
5. Kas direktiivi artikli 10 lõike 2 punktidega d ja e on vastuolus riigisisene meede, mis kohustab taotlema luba eluruumi üürimisel, kui see tegevus on „korduv“, „lühiajaline“ ja suunatud „ajutistele kasutajatele, kellele see ei ole elukohaks“?
6. Kas direktiivi 10 lõike 2 punktidega d ja g on vastuolus lubade süsteem, millega on ette nähtud, et loa väljastamise tingimused on sätestatud linnavolikogu otsusega, arvestades sotsiaalse mitmekesisuse eesmärki, lähtudes eelkõige eluasemeturu tingimustest ja vajadusest mitte süvendada elamispindade nappust?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta direktiiv 2006/123/EÜ teenuste kohta siseturul (ELT L 376, lk 36).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Cour de cassation (Prantsusmaa) 22. novembril 2018 – HX versus Apellatsioonikohtu peaprokurör, Pariis; Pariisi linn

(Kohtuasi C-727/18)

(2019/C 35/17)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Cour de cassation

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: HX

Vastustajad: Apellatsioonikohtu peaprokurör, Pariis; Pariisi linn

Eelotsuse küsimused

1. Kas 12. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/123/EÜ⁽¹⁾, arvestades selle artiklites 1 ja 2 määratletud eesmärki ja kohaldamisala, kohaldatakse korduva lühiajalise tasu eest üürile andmise puhul (isegi kui see ei toimu ettevõtluse raames) ajutistele kasutajatele, kellele see ei ole elukohaks, eelkõige arvestades teenuseosutajate ja teenuse mõisteid?
2. Kui vastus eelmisele küsimusele on jaatav, siis kas selliste riigisiseste õigusnormide näol nagu need, mis on sätestatud ehitus- ja elamuseadustiku artiklis L. 631-7, on tegemist eespool nimetatud tegevuse suhtes kohaldatava autotiseerimisskeemiga 12. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/123 artiklite 9–13 tähenduses või üksnes nõudega, millele kohaldatakse artikleid 14 ja 15?